

næppe ganske enig med Udtalelser fra tidligere ærede Talere — at det overhovedet ved kommunal Bestatning bør dreje sig om noget andet end ved en almindelig Statsstat. Ved Statsstaten kan det Princip maaske være rigtigst — skønt det i øvrigt er omstridt — at det særlig er Skatteevnen, der skal ses paa; men ved kommunale Skatter, hvor det gælder om at tilvejebringe Midler til bestemte praktiske Formaal, mener jeg, at der ogsaa er Grund til at se paa, i hvis Interesse disse Udgifter afholdes, om de paagældende ogsaa have nogen Interesse i, at de finde Sted; men se vi nu paa de Udgifter, som ere voksende saa stærkt op i de senere Aar her i Kjøbenhavn, saa maa det siges, at de henge for en stor Del sammen med Byens Udvidelse og med, at den stadig vokser, og at det netop er i de næringsdrivende Klassers Interesse, medens de, som have faste Indtægter, aldeles ingen Interesse have heri. Vi se, at Kommunens væsentlige Udgiftsposter ere til fri Skolegang for Arbejdernes og de ubemidlede Klassers Børn, til Hjem for arbejdsløse, til Alderdomsforsørgelse for udtjente Arbejdere, hvilket alt er af Interesse for Arbejdsgiverne, idet de derved blive i Stand til at give mindre Arbejds løn, end de ellers vilde være nødt til at give, naar Kommunen ikke udrædede disse Udgifter. Jeg finder ikke, at det er saa ganske forkert, om ogsaa Arbejdsgiverne, de næringsdrivende, komme til at bære en lidt større Byrde af den kommunale Bestatning, end Tilfældet er, medens Forholdet nu ved Indkomstskatten snarere er det modsatte, at de svare mindre. For nu at vende tilbage til Skatten paa Aktieselskaber, ser jeg ikke nogen Grund til, at et Selskab som det store nordiske Telegrafselskab, som ikke paafører Kommunen nogen som helst Byrde eller Besvær af nogen Art, men tværtimod for Øjeblikket skaffer den en anelig Praegbygning til Pryd for Byen, skulde aarlig betale 40—50,000 Kr. i Skat til Kommunen, blot fordi der her frembyder sig et bekvemt Skatteobjekt. Jeg gentager derfor, hvad jeg sagde før: jeg har i for sig ikke nogen Forkærlighed for Huslejestatten; jeg skal gerne gaa med til en hvilket som helst Skat, man kan opgive, og som har Fortrin derfor — der skal jo være mange — men jeg har ikke set nogen saadan. Det maa indrømmes, at i visse Retninger frembyder Huslejestatten Fordele, som andre Skatter ikke frembyde, i ethvert Fald ikke i tilsvarende Grad. Det er saaledes en given Sag, at selve Skattebyrden vil blive mindre sølelig for Kjøbenhavn ved Huslejestatten end f. Eks. ved Indkomststat. Denne bliver kun betalt af Kjøbenhavns Indbyggere, medens Husleje-

staten vil blive betalt af et ikke ringe Antal uden for Byen boende, som have Forretningslokaler i Byen, og som ville give en Indtægt til Byen, som den nu ikke har, og derved formindste Byrden for de egentlige Kjøbenhavnere. Det er set fra Byens Standpunkt, en ubestridelig Fordel. Blandt andre Indvendinger, der ere fremkomne derimod, er der ogsaa rejst den Indvending, som den ærede sidste Taler ogsaa synes at være kommen ind paa, at man derved skulde virke ugunstigt paa Bygningsforholdene i Kjøbenhavn og bidrage til at forøge Mængden af 1- og 2-Værelers Lejligheder, ligesom det forleden Aften i „Berlingske Tidende“ blev gjort gældende af en anset Arkitekt. Det forekommer mig, at den paagældende Artikel hviler paa en underlig Misforstaaelse, som det forekommer mig, at den sidste ærede Taler er i Færd med at bele, idet den helt igennem synes at gaa ud fra, at fritagne for Skatten ere 1- og 2-Værelers Lejligheder, medens 3- og 4-Værelers Lejligheder skulde betale Skatten; men Forholdet er ikke saaledes; det er den bestemte Indtægt, den bestemte Husleje, hvorpaa Skatten hviler, om Lejligheden bliver 1, 2 eller 3 Værelser, er i sig selv ligegyldigt. Skulde altsaa Husejerne bestræbe sig for at tilvejebringe Lejligheder, hvor Lejerne ere fritagne for Skat, maatte det naturligvis ske derved, at de tilvejebringe billigere Lejligheder for Lejerne, end de nu levere, hvad der næppe kan være til Skade for Lejerne; men dersom man mener, at Lejerne ved Skatten ville blive nødt til at ty til en mindre Lejlighed, fordi deres Indtægter blive formindskede, saa tror jeg, man maa sige, at de samme ville komme til at svare en endnu større Skat ved Indkomstskatten, end naar det bliver Huslejestat, saa at de ogsaa derved ville drives ned til mindre gode Boliger. Jeg kan derfor i og for sig ikke erkende de fremkomne Indvendinger mod denne Stat for overvældende, og jeg tilstaar, at jeg for mit Vedkommende helst vil blive paa samme Sted, som jeg indtog i Fjor, da jeg her i Tinget udtalte mig for en lempelig Forhøjelse baade af Indkomststat, Areal- og Grundstat jævnsides, svarende til det Forhold, hvori de ere satte til hinanden i Loven af 1861, hvormod jeg er en ubetinget Modstander af at gaa til en ensidig Forhøjelse af Indkomstskatten. Derimod er jeg enig i, hvad der fremkom fra flere ærede Talere i Gaar, at der i denne Lov, som i Stateloven af 1861, bør fastsættes en Begrænsning af denne Indkomststats Størrelse, af dens Procent, og jeg skal endnu bemærke, at naar man mener, at nogle af de andre Skatter, der ere